

HET RESORT

Catherine Cooper bij Boekeryj:

De cruise

Het resort

Catherine Cooper

HET RESORT

*De perfecte ontsnapping
of de perfecte valstrik?*

Vertaald door Percy Balemans

ISBN 978-90-599-0187-2

ISBN 978-94-023-2421-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6777-9 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Island*

Omslagontwerp: Claire Ward © HarperCollins Publishers
Ltd 2023

Omslagbeeld: Shutterstock, bewerkt door Pinta Graphics
Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen
Vertaling: Percy Balemans

© Catherine Cooper 2023

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle journalisten, pr-medewerkers en influencers die ik in de loop der jaren heb ontmoet op mijn vele fantastische persreizen en voor alle gastvrije hoteleigenaren en toeristenbureaus die me hebben ontvangen. Ik hoop dat ik meer op Malia lijk dan op Claire.

A Poison Tree

WILLIAM BLAKE

I was angry with my friend;
I told my wrath, my wrath did end.

I was angry with my foe:
I told it not, my wrath did grow.

And I waterd it in fears,
Night & morning with my tears:
And I sunned it with smiles,
And with soft deceitful wiles.

And it grew both day and night.
Till it bore an apple bright.
And my foe beheld it shine,
And he knew that it was mine.

And into my garden stole,
When the night had veild the pole;
In the morning glad I see;
My foe outstretched beneath the tree.

‘Zijn alle documenten getekend?’ vraagt de notaris op formele toon en zonder emoties in zijn stem. Alsof hij dit elke dag doet.

De vrouw knikt zenuwachtig en opgewonden. ‘Ja, alles is getekend. We kunnen niet wachten om de baby mee naar huis te nemen.’ Ze pakt de hand van haar man en knijpt erin.

‘En de voorwaarden van de geheimhoudingsverklaring zijn duidelijk?’ gaat hij verder. ‘Als u zich er niet aan houdt, kan dit ernstige gevolgen hebben. Zoals u weet is mijn cliënt, die anoniem zal blijven, iemand met macht. Als u nog vragen of twijfels hebt, kunt u die nu uiten.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Geen twijfels. U kunt op ons vertrouwen. Dit kind is de vervulling van onze grootste wens. We zullen discreet zijn. We zullen niets doen dat de aandacht van de autoriteiten trekt.’

De notaris knikt. ‘Mooi.’ Hij reikt haar een map met documenten aan. ‘Hierin vindt u het nieuwe identiteitsbewijs dat ik voor de baby heb geregeld, en een paspoort. Zoals

afgesproken gaan jullie een rustig leven leiden in een ander deel van het land en zorgt u ervoor dat u en uw kind nooit de aandacht zullen trekken. En u vertelt nooit dat het kind is geadopteerd.'

De vrouw pakt de map aan. Haar hand trilt. 'Dank u. En ja, dat hebben we begrepen.'

'Goed. In dat geval denk ik dat alle formaliteiten zijn afgerond. Als u er klaar voor bent, zal ik de verpleegkundige vragen om de baby te gaan halen.'

Mei 1990

Er klinkt gejuich als de eerste klanken van 'Ride on Time' van Black Box uit de luidsprekers schallen in de balzaal van Tuntingdon Hall, een enorm zeventiende-eeuws landhuis ergens op het platteland van Berkshire. Het statige landgoed, in het verleden het toneel van imposante bals waar premiers en leden van de koninklijke familie zich vertoonden, krioelt nu van de tieners die allemaal twee tientjes hebben betaald om binnen te komen.

Een meisje in een cocktailjurkje, speciaal voor de gelegenheid gekocht, ligt bewegingloos op de harde, koude vloer tussen gebruikte papieren handdoekjes en andere smerigheid. Haar gezicht ziet grauw, haar lippen zijn blauw en ze ruikt naar braaksel.

Haar vriendin zit geknield naast haar op de besmeurde, witte porseleinen tegels. Haar rok van tafzijde sleept over de natte, plakkerige vloer. Ze merkt het niet, ze is helemaal van streek. Ze huilt zo hard dat het klinkt alsof ze de hik heeft.

Haar minutieus gevlochten haar is hier en daar losgeraakt en sommige lokken staan als een stralenkrans rechtop rond haar gezicht.

‘Wakker worden! Wakker worden!’ schreeuwt ze. Gilt ze. Ze kijkt verwilderd op naar de mensen die zich om haar heen beginnen te verzamelen. ‘Waarom wordt ze niet wakker?’ gilt ze tegen niemand in het bijzonder.

Meisjes komen uit de toilethokjes en blijven bij de wastafels met wijd open ogen staan kijken, hun handen hulpeloos voor de mond geslagen. Ze hebben geen idee wat ze moeten doen.

‘Moeten we misschien een ambulance bellen?’ vraagt een van hen buiten adem, maar de vraag gaat verloren door het geschreeuw van het eerste meisje, dat haar vriendin op de grond nu in paniek begint te slaan, misschien iets te hard, en schreeuwt in een poging haar bij bewustzijn te brengen. Zwarte mascaratanen biggelen over haar wangen.

‘Wakker worden!’ schreeuwt ze steeds weer vergeefs. ‘Wakker worden!’

Niemand is nog echt nuchter.

De deur vliegt open. Een jongen stormt naar binnen. Hij kijkt ontzet naar het meisje dat haar levenloze vriendin nu bij de schouders heeft gegrepen en heen en weer schudt.

‘Ze is dood!’ gilt ze. ‘Ik denk dat ze dood is!’

Heden

DAG EEN

Zaterdag, zeven uur 's avonds

Malia

Ik vind het ontzettend spannend. Ik ben nooit eerder in zo'n luxueuze omgeving geweest.

Mijn kamer is geweldig. Het is eigenlijk geen kamer, maar een complete villa: een bungalow op het water. Ik heb een privézwembad, een zogenaamd loungenet dat dienstdoet als een enorme hangmat boven het water, gigantische zitzakken en divans om op te luieren, een hottub, een buitendouche en zelfs een glijbaan waarmee ik direct het water in kan plonzen. Allemaal voor mij. En dat is alleen nog maar het terras buiten.

'Is alles naar wens, mevrouw Malia?' vraagt de butler. Ze draagt een uniform bestaande uit keurige zwarte shorts en een zwart poloshirt met een in goud geborduurd schildpad erop, het logo van het Ketenangan-resort.

‘O ja, het is echt geweldig,’ antwoord ik. Ze knikt, zwijgt even en zegt dan: ‘In dat geval laat ik u alleen. Mijn naam is Adhara, ik ben uw persoonlijke butler tijdens uw verblijf hier. Als u iets nodig hebt, kunt u me oproepen via deze knoppen.’ Ze wijst naar een paneel op de muur dat op een iPad lijkt en op een tweede paneel op de glazen salontafel. Er zijn maar twee knoppen: eentje met een belletje erop en eentje met een ouderwetse telefoon. ‘Als u op het belletje drukt, kunt u me een tekstbericht sturen. Als u me liever wilt spreken, drukt u op het telefoontje.’

Ik knik. ‘Maar wat als ik de receptie of roomservice wil bellen?’

Ze glimlacht mysterieus. ‘Alles wat u nodig hebt, kan ik voor u regelen. We hebben hier geen receptie. Ik geef al uw wensen zelf door aan de keuken, de bar of de portier. Wij denken dat dit gemakkelijker is voor de gasten en dat vinden we belangrijk. Bij Ketenangan bieden we alleen service op maat. Tijdens uw verblijf hoop ik uw voorkeuren te leren kennen, zodat ik aan al uw wensen kan voldoen nog voordat u iets hebt gevraagd. Dat is waar we hiervoor staan.’

‘Oké,’ zeg ik. Ik weet niet zeker of ik enthousiast of verontrust moet zijn. Ik ben niet gewend aan dit soort persoonlijke aandacht. ‘Dank je.’

‘Hebt u verder nog iets nodig? Zal ik voor u uitpakken?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, dank je. Dat doe ik liever zelf. Maar toch bedankt.’

‘Zoals u wenst.’

Ze knikt en verlaat de kamer.

Mijn gehavende koffer staat al op een bagagerek in de kleedruimte en valt helemaal uit de toon in deze luxueuze omgeving. Ik weet niet of Adhara het raar vond dat ik niet wilde dat ze mijn koffer uitpakt maar, nou ja, ik vind het gewoon een raar idee dat een vreemde aan mijn ondergoed zit en er zitten wat dingen in mijn koffer waarvan ik liever niet heb dat ze die ziet. Ik doe de koffer open, pak mijn selfiestick en loop naar het terras.

Het was een lange vlucht en ik zie er niet op mijn best uit, maar dat kan ik later wel verhelpen met een paar filters. Bovendien probeer ik mijn brand op te bouwen: *Everywoman*, een naam die is gebaseerd op niet-perfect zijn. Ik heb putjes in mijn dijen, mijn haar kroest bijna altijd en ik heb niet het soort borsten waarmee je je in een strak topje of zonder beha kunt vertonen, maar dat is wat mijn volgers juist waarderen. Ik ben zoals zij.

Hoewel, nu en de komende dagen even niet. Ik ben op een fantastische plek die ik in geen honderd jaar zou kunnen betalen. Ik kan me niet voorstellen dat iemand van mijn leeftijd zich dit kan permitteren. Of de meeste gewone mensen.

Ik sta op het terras bij het lage touw dat als balustrade dient en neem tien minuten lang foto's met de zee op de achtergrond. Ik hou mijn telefoon omhoog, op gezichtshoogte (eigenlijk nooit onder mijn gezicht, want

dan lijkt het of ik een dubbele kin heb), links, rechts, ik grijns, glimlach mysterieus (aan duckfaces doe ik niet, dat past niet bij me), met hoed, zonder hoed, allerlei variaties. Mensen denken dat het eenvoudig is om een influencer te zijn, maar dat is niet zo. Ik ben dan misschien alleen nog maar bezig met volgers te krijgen, maar daar steek ik veel tijd in.

Zodra de foto's op mijn telefoon staan, laat ik me in een enorme zitzak vallen om ze te bekijken. Alles wat me niet bevalt, verwijder ik meteen.

Er verschijnt een melding op mijn telefoon. Het is een appje van Araminta, de pr-dame die me voor deze persreis heeft uitgenodigd om het resort te promoten.

*Over tien minuten welkomstdrankjes
in de bar met de eigenaren!*

Ik wil niet te laat komen, maar ik wil ook graag mijn eerste foto posten. Araminta had heel duidelijk aangegeven hoeveel foto's en verhalen ik moest publiceren en hoeveel reacties er van mijn volgers worden verwacht tijdens de reis, dus wil ik meteen goed beginnen.

Dit is mijn eerste reis als influencer en het is heel wat luxer en overdadiger dan wat ik tot nu toe aangeboden heb gekregen. Ik hoop dat ik nog veel van dit soort aanbiedingen krijg. De enige collabs die ik tot nu toe heb gedaan (de keren dat ik iets gratis mocht uitproberen), waren voor lokale

restaurants, sauna's en een paar vrij onbekende mode- en sieradenmerken. Ik ben in ieder geval nog nooit eerder naar de andere kant van de wereld gevlogen om te overnachten in een superexclusief resort. Ik wil er volop van genieten, maar ik wil ook een goede indruk maken en nieuwe volgers verzamelen, zodat ik vaker word uitgenodigd voor dit soort reizen.

De foto's zijn niet perfect, maar ik vind er uiteindelijk toch een waarop ik heel cute vanonder de rand van mijn strooien zonnehoed uit gluur met de sprankelende, azuurblauwe zee op de achtergrond. Ik kies het Juno-filter en tik een berichtje:

*Net aangekomen in Ketenangan in de
Malediven! Beetje last van jetlag maar wow,
moet je die zee zien! Straks laat ik mijn
kamer zien, maar ik ga nu eerst de eigenaren
ontmoeten! Later meer! xxxxx*

Vervolgens voeg ik een serie hashtags toe waarvan ik weet dat ze altijd voor reacties zorgen. De meeste heb ik speciaal voor deze reis opgeslagen op mijn telefoon zodat ik ze in mijn post kan plakken.

Ik weet eigenlijk nog steeds niet waarom ik hier ben. Er zijn genoeg influencers met veel meer volgers dan ik en die gespecialiseerd zijn in luxueuze reizen.

Ik begrijp niet waarom ik ben uitgenodigd. Maar wat

maakt het uit. Ze zullen wel hun redenen hebben. Ik ga er niet langer over nadenken, ik ga gewoon genieten.

De bar bevindt zich in het grootste gebouw op het water. Van hieruit loopt een lange, houten pier over het water naar de twintig bungalows, die elk weer via kleine bruggetjes zijn verbonden met een centraal punt. De vloer van de bar is van glas en ik zie zelfs kleurige visjes zwemmen. Ik wil mijn telefoon uit mijn tas halen om er een video van te maken, maar ik zie dat niemand een telefoon in zijn handen heeft. Misschien is dat op dit moment ongeleefd of ongepast, dus besluit ik later een filmpje te maken. Ik ga op een van de pluchen krukken zitten. Er verschijnt bijna meteen een beeldschone serveerster voor me met een zilveren dienblad vol flûtes met champagne. Ze komt me bekend voor. Misschien zat ze in een van de eerste series van *Below Deck*? Dat moet ik straks opzoeken. De rest van de groep zit al aan de bar en de meesten kijken Araminta glazig aan terwijl ze haar verhaal doet. Het is een lange dag geweest en zij lijkt als enige nog klaarwakker. Waarschijnlijk is ze gewend aan lange reizen of misschien is het haar werk om altijd vrolijk te zijn in aanwezigheid van journalisten, ook als ze zich niet zo voelt. Ik vermoed dat ze zeker tien, misschien wel twintig jaar ouder is dan ik, maar ze zit vol energie.

‘Mooi!’ zegt ze wanneer een man van middelbare leeftijd met sluk blond haar de bar binnenkomt. ‘Dit is Henry Cadwallader, een van de eigenaren van het hotel.’

Ik had Henry al voor vertrek gegoogeld, maar hij is in het echt een stuk knapper dan op zijn foto's op internet. Hij lijkt een beetje op Hugh Grant in die film over bruiloften en begrafenissen waar ik jaren geleden van mijn moeder naar moest kijken, maar dan ouder, waarschijnlijk rond de vijftig. Hij praat ook als Hugh Grant: bekakt en met een aardappel in de keel. Ik ken niemand die zo praat.

Hij gaat op een kruk zitten en neemt een glas champagne van het dienblad van de *Below Deck*-serveerster die zich zo elegant verplaatst dat het lijkt of ze nauwelijks beweegt.

‘Goedenavond allemaal,’ zegt hij. ‘Fijn dat jullie zijn gekomen. Ik hoop dat jullie een goede reis hebben gehad en tevreden zijn over jullie kamer?’

‘O ja, alles is prima verlopen en de kamers zijn prachtig!’ zegt Araminta enthousiast. ‘Ik zal even iedereen voorstellen...’

Ik luister niet naar het voorstelrondje, want ik heb alle namen uit de groepsmail met reisinformatie die Araminta had rondgestuurd al gegoogeld en ik weet wie iedereen is. Claire Dixon is al zo'n tien jaar freelancejournalist en heeft daarvoor op de redactie van verschillende tijdschriften in Dubai en Australië gewerkt. Rob Hall is een *bon vivant* die ooit in de jaren negentig cynische columns schreef voor mannenblaadjes en later voor een nationale krant, waar hij werd ontslagen omdat hij net iets te ver was gegaan. Tegenwoordig is hij vooral actief als wijnimporteur, maar voor zover ik kon zien schrijft hij af en toe nog artikelen.

River is (sommige mensen hebben, net als Cher of Madonna, geen achternaam nodig) net als ik influencer, maar met veel meer volgers, want hij doet dit al veel langer en met veel meer succes dan ik. Lucy Fox werkt al zo'n twintig jaar voor een kwaliteitskrant, de laatste tien jaar als reisredacteur.

Ze nippen allemaal aan hun champagne en genieten van de canapés alsof ze zich helemaal op hun gemak voelen in deze omgeving. Ik ben waarschijnlijk de enige die zich hier als een vis op het droge voelt.

Een oplichter.

‘Malia? Wat vind jij?’ vraagt Henry terwijl ik me weer op het gesprek concentreer.

Ik kijk naar hem en bloos. Zijn priemende blauwe ogen lijken dwars door me heen te kijken.

Ik wil iets zeggen, maar ik verslik me in mijn champagne en begin te hoesten. Araminta komt op me af en begint me op de rug te kloppen. De serveerster schiet te hulp omdat de champagne over mijn kleren spat.

‘Sorry,’ stamel ik terwijl ze zich over me ontfermt. Ik kijk weer naar Henry. ‘Bedankt voor de uitnodiging,’ zeg ik. ‘Het is hier echt prachtig.’

Als hij al merkt dat ik zijn vraag niet heb beantwoord omdat ik deze niet heb gehoord, laat hij het niet merken. Dit soort mannen heeft altijd geleerd zich perfect te gedragen, zoals mijn moeder altijd zei. Dat is er al op jonge leeftijd ingehamerd. Zoiets leer je niet gemakkelijk en je kunt het ook niet faken.

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ zegt hij. ‘Is alles in orde?’

Ik knik beschaamd.

‘Mooi,’ gaat hij soepeltjes verder. ‘Ik neem aan dat jullie allemaal moe zijn van de reis, dus hoop ik dat jullie het goedvinden dat we voor vanavond een eenvoudig buffet hebben geregeld. Dan kunnen jullie snel even wat eten en daarna naar bed. Want dat is waarschijnlijk waar jullie wel aan toe zijn.’

Ik heb nog nooit zo’n ‘eenvoudig’ buffet gezien: enorme schalen met glanzende oesters op gemalen ijs, een piramide van roze jumbogarnalen, een grote schaal echte kaviaar (dat weet ik alleen omdat de blikjes ernaast staan), carpaccio van wagyrundvlees opgediend door een man in het hoteluniform die uitlegt dat het afkomstig is van gemasseerde koeien met een heel speciaal dieet, flinterdun gesneden gegrilde groenten verwerkt in een salade, kleine glaasjes en delicate potjes met exotische namen erop die ik nog nooit heb gehoord. En dan nog een dessertbuffet met enorme meringues, macarons en taartjes, plus een showkok die suiker tot kleine mandjes spint die worden gevuld met tropisch fruit en zorgvuldig opgeklopte room.

We zitten aan een ronde tafel die een paar treden lager in een kuil in de grond staat, zodat we de vissen langs de wanden kunnen zien zwemmen. Blijkbaar is er ook een restaurant dat helemaal onder water ligt. Dat gaan we nog bezoeken. Ik heb moeite om me te concentreren door alle

indrukken, de overvloed aan eten en het feit dat ik al bijna vierentwintig uur niet heb geslapen. Maar ik doe mijn best om me te gedragen en geïnteresseerd te luisteren naar het praatje van Henry.

‘Dit het vijfde hotel in onze keten,’ vertelt hij. ‘Ze zijn natuurlijk allemaal bijzonder, maar dit is wat ons betreft echt speciaal. We hebben het Ketenangan genoemd, dat betekent rust. Voordat we het eiland kochten, was hier helemaal niets, behalve een paar wilde planten, jatrofhabomen en een schildpaddenkolonie. Het is heel moeilijk om hier een vergunning te krijgen om hotels te bouwen op onbewoonde eilanden, vooral als er bijzondere flora en fauna aanwezig is. En terecht. Het heeft ons dus een paar jaar en heel wat moeite gekost. Daarbij hebben we het geluk dat we op een atol zitten waar tot nu toe nog helemaal niets was. Uiteindelijk hebben we de autoriteiten weten te overtuigen dat we er alles aan zullen doen om de kolonie bedreigde groene schildpadden hier te beschermen en de lokale bevolking werk te bieden. En hebben we een vergunning gekregen. Het schildpaddenreservaat was ruim voor het hotel klaar, dat was onderdeel van de overeenkomst.’

Ik zie dat Claire, Rob en Lucy aantekeningen maken in de Moleskine-notitieboekjes die in het pakket met welkomsgeschenken in onze kamer zaten, samen met dunne gouden pennen waar schildpadjes aan bungelen. Ik begin me zorgen te maken dat ik niet alles precies zo doe als het hoort. Ik pak mijn telefoon, druk op de opnameknop en leg hem nogal